

[Socialministeren.]

sine store Evner og de Forpligtelser, der følger dermed, med den Indsats, han selv har gjort for at bringe Orden og System i dansk Sociallovgivning.

Derfor var det i og for sig fuldt berettiget, hvis jeg efter en Tale af den Art, som det ærede Medlem holdt i Gaar, undlod at beskæftige mig nærmere med denne Tales Enkeltheder, hvad ogsaa adskillige ærede Medlemmer har anbefalet mig. Men det vil jeg nu ikke. Hvis den ærede Ordfører for Venstre, efter alt hvad der er passeret med Hensyn til denne Lovgivning, efter hans egne tidligere Udtalelser, og efter at jeg Aar og Dag efter Socialreformens Forelæggelse stadig skal tvinges til at fremsætte midlertidige Kriselove paa Grund af Arbejdsforholdene ude omkring, kan være denne Form for Opposition bekendt, saa vil jeg ikke risikere, at han oven i Købet skulde nyde den Triumf, som han og den Presse, der forlængst har kanoniseret ham, straks vilde forkynde, at han ikke denne Gang var blevet fulgt til Dørs i sin Kritik, som det er sket nogle Gange før, naar han overfor mig har været ganske udenfor al saglig Kritiks Rammer. Jeg behøver kun at minde om Ydelsen af Fagforeningskontingenter — dér fik jeg det ærede Medlem til at tie —, Røverhistorien om Rudeknuseren og Enkelovens Trangsgrænser, hvor det ærede Medlem sidst hentede sig et ubehageligt Nederlag, ganske vist særlig foranlediget af det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, der var langt hårdere ved den ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Krag, end jeg nogen Sinde kunde nænne at være. Jeg har det nemlig saaledes, at jeg aldrig kan glemme det ærede Medlem Hr. Krag, i hvor mange Aar han har været mig en yderst behagelig Chef, hvis Tilstedeværelse i Administrationen jeg overhovedet ikke mærkede. Af samme Grund har jeg aldrig nogen Sinde nænnet at angribe ham for hans Cirkulærer og Fortolkninger, heller ikke for dem, jeg senere har maattet lave om.

Men altsaa: jeg skal svare ogsaa i Dag paa den Tale, det ærede Medlem holdt i Gaar, dog kun for saa vidt Angrebene ikke var rent personlige eller ligeGYldige, men hvor de i hvert Fald tilsyneladende drejede sig om Realiteter. De andre Angreb blev allerede i Gaar tilbagevist af de ærede Ordførere Hr. Christmas Møller og Hr. Rager.

Det første Hovedangreb, det ærede Medlem Hr. Krag rettede mod Loven af 19. Oktober, gik ud paa en tilpas tillavet Forbavelse over, at denne Lov virkelig ogsaa hjalp ikke trængende. Man havde,

siger den ærede Ordfører, troet, at offentlig Hjælp kun havde Ærinde til de egentlig trængende. Saa, havde man det? Havde den ærede Ordfører det? Nej, det havde han aldeles ikke troet; for han kendte Loven og vidste, at den var bygget op netop som en fortsat Hjælp, altsaa med Ret til Understøttelse netop i Forhold til den Hjælp, vedkommende Medlem selv havde sikret sig som Hjælp til Selvhjælp, saaledes som Venstre ønsker det. Og ingen ved bedre end det ærede Medlem, hvor forskellige Arbejdsløshedskassernes Satser er, altsaa hvor forskellig den fortsatte Hjælp vilde blive. Selvfølgelig kunde den overhovedet ikke blive den samme for alle, medmindre man vilde gøre Hjælpen afhængig af Trangen; men det vilde jeg netop ikke, dels af det lige berørte Hensyn, at det var at betragte som en Slags fortsat Hjælp, dels for at sikre den arbejdsløse den Hjælp, han skulde have haft, hvis vi havde forhandlet os til Rette herinde om Krisekasseordningen.

Ja, vil den ærede Ordfører maaske sige, men i hvert Fald de ikke-organiserede burde ikke haft Ret til Hjælp; de burde kun have haft Adgang til Hjælp. Ja, ogsaa efter min Mening. Derfor har jeg i Cirkulærer fortolket denne Lov saa snævert som muligt. Men hvordan gik det i 1929, da jeg netop foreslog kun at give Kommunerne en Adgang til at yde Hjælp, fordi jeg troede, at jeg saa den Gang lettere kunde faa Venstre med? Hvem tog Ordet? Det gjorde det ærede Medlem Hr. Krag. Og hvad sagde det ærede Medlem?

„Men for denne Kommunernes Selvbestemmelsesret giver jeg i denne Sag slet intet“ — sagde det ærede Medlem —, „de vil øjeblikkelig blive grebet af Agitationen, og Forholdenes Tynge og Vanskelighederne, som vi er ude i økonomisk, vil meget hurtigt trykke Selvbestemmelsesretten i Knæ. Vi har jo rige Erfaringer derfor. Det var en saadan Selvbestemmelsesret, man ved Ordningen i 1917 og 1918 og 1919 havde givet Kommunerne; og hvad denne betød, det har vi alle sammen i fuldkommen frisk Erindring. Dels betød den, at en uhyre Utilfredshed bredte sig ud over det ganske Land, fordi Forskelligheder var til Stede, der ikke kunde undgaas. Men samtidig aabnede den en Agitationsmark, som vi ikke ønsker at genskabe, og skabte en Tvangssituation for mange af Landets Kommuner, som vi ikke finder os berettiget til at føre dem ind i.“

Saaledes udtalte det ærede Medlem sig,